

[Ib Thyregod.]

Den ene gælder den udtalelse, der er fremsat om, at når universitetet har udtalt sig, som det har gjort, nemlig at lovgivningsmagten havde ret til at ændre fundatsen, var der ikke noget problem af lovgivningsmæssig art. Dertil vil jeg sige, som jeg tidligere har sagt: universitetet har ikke i denne udtalelse taget stilling til det juridiske problem; det var en udtalelse, som blev afgivet på kort tid; spørgsmålet var ikke forelagt for de juridiske fakulteter. Men senere er sagen forelagt for disse, og det er deres svar, som skaber de problemer, vi står over for i dag.

Jeg vil også gerne gøre endnu en enkelt bemærkning til den højtærede undervisningsminister, nemlig om det forslag, som venstre i sin tid havde udarbejdet vedrørende disse håndskrifter. For det første forelå der ikke det samme kriterium, som her foreligger, og dernæst havde man anvendt en fremgangsmåde, som jeg har savnet i dag. Man havde anvendt den fremgangsmåde, at man forud for lovforslagets udarbejdelse — et lovforslag, som i øvrigt ikke blev fremsat i folketinget — havde forhandlet med universitetet og med kommissionen vedrørende en løsning af spørgsmålet.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg har ikke sagt, at det forslag, som var udarbejdet af afdøde undervisningsminister Flemming Hvidberg, var udarbejdet efter de samme kriterier som dette lovforslag, men jeg har sagt, at det havde omtrent samme omfang, det omfattede omtrent de samme ting, det byggede på indstillingen fra det store mindretal i kommissionen. Det er også rigtigt, at det blev drøftet dengang mellem partilederne, men forslaget kom ikke senere frem til drøftelse her i tinget.

Det ærede medlem hr. Poul Møller holder stadig på, at der har været for lidt tid til at drøfte sagen ude i befolkningen. Det ærede medlem erkendte dog, at en sådan drøftelse havde fundet sted i højskolekredse, men det anså han ikke for nok. I det sidste halvandet år har spørgsmålet også været drøftet i andre kredse, og der er ingen overraskelse i det for disse andre

kredse; de har drøftet det gang på gang i de sidste 15 år, og i disse drøftelser er der ikke kommet noget frem af saglig karakter, som ikke tidligere har været fremme. Der har været forskellige synspunkter, som der altid har været, og som der altid vil blive også hos videnskabsmændene angående en overdragelse af håndskrifterne. Særlig nye ting synes jeg ikke man kan sige er kommet frem ud over måske, at enkelte fremragende videnskabsmænd har erklæret, at de nu har taget en anden stilling end før, til gunst for det her foreliggende lovforslag. (Poul Møller: Og omvendt!). Ja, så kan vi veje det mod hinanden og se, hvad der vejer mest. Men i alt fald, spørgsmålet har været drøftet.

Jeg har sagt, at lovforslaget her er udtryk for en principbeslutning, d. v. s. at man fastlægger et kriterium, som er udformet i lovforslagets paragraffer. Dette kriterium siger, efter hvilke retningslinjer de håndskrifter skal udskilles, som skal overgives til Island, men afgørelsen af enkelthederne er overladt til sagkyndige. Deri ligger muligheden for at vurdere, hvad der i realiteten skal afgives som gave. Det er princippet, kriteriet, som folketinget tager standpunkt til.

Det ærede medlem spurgte, om sagen havde været drøftet mellem de nordiske undervisningsministre. Det har den ikke. Men det ærede medlem kan ikke hermed sige, at den stilling, Danmark tager, ikke har forbindelse med det nordiske. Dette er et spørgsmål mellem Danmark og Island; vi føler særlige forpligtelser over for Island i dette spørgsmål og har grund til at gøre det efter det forhold, der har været mellem Danmark og Island gennem tiderne. Men selve handlingen, ånden i det, der foregår her, at man viser hinanden hensyn i kulturelle spørgsmål, som tilfældet er i forholdet mellem Danmark og Island, det er nordisk, og det er nordisk ånd.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, ændringsforslag nr. 3, § 3, således ændret, og § 4

vedtoges uden afstemning.